

*Dù là ai đang nắm tay ta,
Không có một điều mọi thứ sẽ là vô dụng,
Ta cảnh báo trước khi người làm gì xa hơn nữa,
Ta không phải như những gì người nghĩ, trái lại,
khác xa.
Ai là gã sẽ theo đuôi ta?
Ai tự đề cử cho những yêu thương ta dành cho kẻ đó?
Cách thức đáng ngờ, kết quả chênh vênh, có khi là
thảm họa,
Người sẽ phải từ bỏ tất cả mọi điều khác, chỉ riêng ta sẽ
là chuẩn riêng và duy nhất của người,
Sự tu luyện của người sẽ dài và mệt mỏi,
Toàn bộ lý thuyết cuộc đời người từng trải và tất cả sự
tuân thủ người dành cho cuộc sống quanh mình sẽ buộc
phải ra đi,
Vì thế hãy giải phóng cho ta trước khi người tự làm khó
mình thêm nữa, hãy bỏ tay người ra khỏi bờ vai ta,
Đặt ta xuống và đi con đường dành cho người.*

Sau khi gấp sách lại, tôi nói với các sinh viên rằng mình sẽ tiến hành đọc ba bài thơ trong tập thơ *Lá Cỏ* của Walt Whitman: một bài ngắn, một bài vừa và một bài dài. Tôi quyết định tổ chức một buổi đấu giá để xác định ai có thể tham dự. Trước khi đấu giá, tôi yêu cầu một nửa số sinh viên viết vào giấy câu hỏi: Các bạn có sẵn lòng trả tôi 10 đô-la để nghe ngâm thơ trong 10 phút không? Nửa còn lại